

[Poul Møller.]

at man lagde forslagene til side og tog den gamle udskrivningslov frem. Jeg ved godt, at den højtærede finansminister hellere havde set sine egne forslag gennemført, men som han selv sagde: vi udviste virkelig vilje under disse udvalgsforhandlinger. Så kan man ikke beklage, at forslagene ikke blev gennemført, for det mindste, folketinget kan forlange efter den lange diskussion, vi har haft om at få arbejdet i folketinget bedre tilrettelagt, er, at folketinget i sådanne centrale økonomiske spørgsmål får god tid til nøje gennemgang og overvejelse af arbejdsstoffet.

Den højtærede statsminister beklagede sig i dag over det, han kalder personlige angreb. Hertil kan jeg sige, at den højtærede statsminister førte jo en samtale henne i nichen med en af sine partikolleger og partifæller, som for nylig har givet en personlig karakteristik af de nuværende ministre. Det, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen sagde sidste søndag om nogle af vore ministre, det vil jeg kalde et personligt angreb. Et sådant personligt angreb vil jeg ikke nedlade mig til, en sådan personlig karakterisering vil jeg ikke nedlade mig til. Jeg vil ikke . . . (Statsministeren [Kampmann]: Det var et citat fra statsradiofonien!). Jeg har ikke ansvar for statsradiofonien, det har statsministeren vel mere. Men i hvert fald, det, jeg har gjort, er at prøve på at karakterisere den højtærede statsministers evner til at lede landets politik. Jeg har kritiseret disse evner i forbindelse med den situation, der er opstået her, og det kan ikke være kommet bag på den højtærede statsminister, at vi fra oppositionens side mener, at han har begået en politisk bêtise. Årsagen er formentlig, som jeg sagde, at ministeren har skubbet problemerne fra sig, trukket sagerne i langdrag, således at da han først besluttede sig til at løse dem, kom det for sent, folketinget kunne ikke gøre noget ved det.

Det er klart, at den højtærede statsminister må finde sig i som statsminister at blive underkastet en bedømmelse af sine politiske evner som leder, og i så henseende mener jeg, at vi har ikke noget at takke statsministeren for i denne situation. Jeg mener tværtimod, at det, der har vanskeliggjort alle forhandlingerne og vanskeliggjort

at nå frem til en enighed om økonomiske foranstaltninger, vi kunne være tilfredse med, har været den højtærede statsminister, der i denne sag har været den almindelige dominans for hele regeringen. Den højtærede statsminister ved det godt, selv om han har gjort en bemærkning om sine efterfølgere som finansministre i sin tale i går i Handels- og Kontoristforeningen, en lidt nedladende betragtning over efterfølgerne som finansministre, idet statsministeren sagde, at da han var finansminister, kunne man holde på pengene, det kunne efterfølgerne åbenbart ikke. Ja, ja, men da den højtærede statsminister var finansminister, havde han en statsminister, der måske kunne støtte ham i den henseende, det kan måske undskylde efterfølgerne. Men i hvert fald, trods disse bemærkninger om ministerens kolleger, som han fremsatte i går, forekommer det mig, at den højtærede statsminister i stedet for at opfatte noget som personlige angreb skulle tage ved lære af det, der er sket her, således at han i fremtiden koncentrerer sin politiske virksomhed omkring lovgivningsarbejdet og folketingsvirksomheden og ikke kaster sig ud i så mange gøremål, som intet menneske kan klare, hvis han skal klare noget ordentligt.

Statsministeren (Kampmann): Jeg forstår altså nu, at der ikke har været tale om personlige angreb. Det er jeg glad for, og så vender vi tilbage til det saglige.

Regeringen forelagde allerede i efteråret forslag, der skulle stabilisere økonomien. Vi forhandlede om disse forslag, men fra oppositionens side var der, så vidt jeg forstod det dengang, meget ringe forhandlingsvilje. Det er jo det, der er realiteten. Vi fik en afstemning her i salen, der viste, at oppositionen var mere interesseret i at drive politik mod regeringen end i landets økonomi. Det var jo også oppositionen, der i foråret forlangte skattenedsættelse.

Vi har nu en gentagelse af en situation, vi har haft mange gange: en opposition, der ikke fremsætter forslag, men en gang imellem fremsætter tanker om forringelse af landets økonomi, og som pludselig, når det kommer til realiteterne, taler om alt andet. Så taler de om, hvornår forslagene er fremsat her i tinget o.s.v.

Må jeg derefter vende tilbage til spørgs-